

Sommarminnen

I dessa tider saknar vi ju varandra extra mycket. Jag vill berätta denna historia för er. Om en tid när vi kunde umgås över generationer, det känns verkligen som en svunnen tid! Den här berättelsen handlar om mig och min morfar. Jag var som en svans efter honom. Nog var jag påhittig själv, men när man fick hänga på morfar...oj oj oj! Mycket jag aldrig borde lärt mig, det lärde jag mig av honom. Allt han sa till mig att göra, det gjorde jag...nästan. Jag älskade min morfar.

Den morgonen som vår klass skulle fira vår fjärde skolavslutning började min dag extra tidigt. Min nya fina klänning, rosa med blommor och en matchande skärp till, hängde klar på stolen i mitt flickrum. Men först väcktes jag av att morfar kastade sten på mitt fönster. Klockan var bara lite över fyra på morgonen. Då visste jag vad som gällde. På med baddräkt, badrock och träskor och snabbt ut till morfars Renault4:a, lagad med plastic padding och silvertejp. Vi rullade ner för backen och svängde söderut på länsväg 555. Morfar visslade och var glad. -Tjupp tjupp! sa han när han växlade med växelspaken som såg ut som en krycka. Morfar hade ingen eka kvar, och det var här jag kom in i bilden denna tidiga morgon. Morfar gjorde så fina ekor. Jag brukade hjälpa honom att tjära dem när så var dags. Men på ålderns höst och med behov av pengar hade han sålt den sista trotjänaren. Så nu var det lite knepigt att lägga ut nät i sjön. Och braxen lekte nedanför Brännebacken, där hans kompis hade fiskerätt. Så, en bra karl reder sig själv! tänkte morfar och använde barnbarnet som surrogat för ekan. Vi parkerade bilen efter vägkanten och tog stigen till sjön. Där satte sig morfar väl tillrätta på en stubbe och lade in en pris snus. Jag tog av mig badrocken och greppade fiskenätet. Nu började det där som skulle bli en treårig tradition. Jag började vada ut i det ännu inte så varma sjövattnet. Nätet skulle läggas i längre ut, där en ränna i vassen nästan bildade en egen liten bassäng. Och dit ut fick jag simma. Men först gick jag, medan den gyttjiga botten, fylld av gammal rutten vass, smög sig upp mellan tårna. Jag minns att jag vände mig om med en lam protest. -Ösch! Jöpple däj inte, flicka! fick jag till svar. Och jag gjorde ju alltid som morfar sa...nästan. Väl hemma så var det av med den våta baddräkten och på med finklänningen. Den blomstertid nu kommer, med lust och fågring stor!

Nästa morgon, ja ni förstår nu hur jag vaknade. Samma procedur. På med baddräkten, ut till bilen, ner för backen. Tjupp tjupp! In med snuset och i med ungen! Denna gången var det lättare att ta sig ut till vassrännan. Jag hade ju inte nätet att hålla reda på. Men sedan! Huamejjen! När änden på nätet var inom en armlängds avstånd rörde sig vattnet omkring mig. Jag började trampa vatten samtidigt som jag drog in nätet meter för meter och fäste det på pinnen. Det sprattlade stora braxar runt benen på mig alltmedan morgonsolen sken så rart på morfars vita hår där han satt med sin nyinlagda snus. Min snälla knasiga morfar, som aldrig fick lära sig att simma. När jag kände den gyttjiga botten under fötterna igen plaskade det och slog vilt omkring mig. Sexton stora braxar blev det den gången. Jag slapp bära dem till bilen i alla fall.

Med sådana starter på sommarlovet så var liksom ångan uppe och det var bara att fortsätta att fylla på med äventyr. Nu är jag både farmor och mormor själv, men jag äger ingen eka. Inte snusar jag heller, men det är ju gott med fisk!